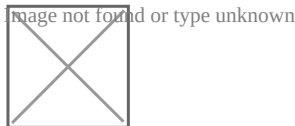

Γέρ. Γρηγόριος Δανιηλίδης: πρότυπο αληθούς μοναχού με ζήλο για την ασκητική ζωή

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=179168>]

Εγώ εκεί που πήγα είπα μέσα μου: «Γιώργο τώρα εδώ που ήρθες, στη νέα σου ζωή, θα πρέπει να εκπροσωπήσεις τους γονείς σου, το χωριό σου και τον εαυτό σου να φανείς αντάξιος για όλα αυτά ». Και πράγματι έβαλα ζήλο, πολύ ζήλο και στην ψαλτική και στην αγιογραφία και στον ξενώνα και στη μαγειρική, παντού πρώτος. Επεκτείναμε και το σπίτι, με πολύ κόπο, κουβαλούσαμε όλα τα υλικά με τα μουλάρια, χιλιάδες φορτία, και κόστιζαν διπλά για να τα ανεβάσουμε εκεί για να χτίσουμε, αλλά σιγά-σιγά έγιναν αυτά τα ωραία πράγματα. Όπως λέει και το τροπάριο, «επόλισας την έρημον». Κεκτήμεθα δε πολλών πλεονεκτημάτων διότι έχουμε απίθανη ορατότητα, το πιο ξηρό κλίμα του Αγίου Όρους, χωρίς καθόλου υγρασία, έχουμε απόλυτη ησυχία και όλα αυτά είναι πάρα πολύ βοηθητικά...

Ο μακαριστός π. Γρηγόριος υπήρξε πρότυπον αληθούς Μοναχού, με τελείαν αποταγήν του κόσμου, ένθερμον αγάπην προς τον Θεόν και την Θεοτόκον, πόθον για τις ιερές Ακολουθίες και ζήλον διά την άσκησιν. Εκ φύσεως φιλομαθής και οξύνους, καίτοι δεν εφοίτησε εις το Γυμνάσιον, εχειρίζετο απταίστως την καθαρεύουσαν στον γραπτόν και προφορικόν λόγον, εστήριζε τα πνευματικά του τέκνα με λόγον πατερικόν και edίδασκε εκ της πολυετούς εμπειρίας του. Ηξιώθη της Ιερωσύνης λει-τουργώντας για πολλά χρόνια εναλλάξ με τον Γέροντα Μόδεστο καθημερινώς στο Ησυχαστήριο και της πνευματικής πατρότητος, και διηκόνησε ως πνευματικός πολλών μοναχών, γυναικείων ιερών μονών και χριστιανών στον κόσμο.

Η έρημος των Κατουνακίων, έγινε το εφαλτήριον του διά νοεράς αναβάσεις εις την κλίμακα των μοναχικών αρετών, έχων σύναθλον τον ηγαπημένον αυτού αυτάδελφον, μακαριστόν ήδη π. Στέφανον που τον ηκολούθησε εις το Άγιον Όρος εις ηλικίαν 9 ετών το 1953, τον π. Δανιήλ και τον π. Ακάκιον συγχωριανούς του.

Διέπρεψεν εις την ψαλτικήν τέχνην του αγιορειτικού μέλους, και επί δεκαετίες μετά των άλλων πατέρων της συνοδείας είχαν την ευθύνην των πανηγύρεων όλων των Ιερών Μονών του Αγίου Όρους, ψάλλων με καλλιέπειαν στις πολύωρες αγρυπνίες.

Επιδόθηκε με επιμέλεια στην εκμάθηση της αγιογραφίας, που είναι και το εργόχειρο του Ησυχαστηρίου και φιλοτέχνησε πολλές εικόνες που κοσμούν ιερούς ναούς και οικίες της Ελλάδος και του εξωτερικού.

Εργάσθηκε εντατικά με τους άλλους πατέρες για την ανοικοδόμηση των κτιρίων, την μεταφορά νερού από τον Άθωνα και χώματος για την καλλιέργεια των κήπων, με υπεράνθρωπες προσπάθειες και κόπους, υποπιάζωντας το φθαρτό σαρκίο του. Επίσης αξιώθηκε να συναναστραφεί και να γηροκομήσει πολλούς ερημίτες της περιοχής, αποκομίζων μεγάλην ωφέλειαν εκ της πολυχρονίου ασκητικής εμπειρίας τους.

Επί πολλά έτη ήτο Γέροντας του Ησυχαστηρίου, και επακολουθούσε τοις ίχνεσιν

του μακαριστού κτήτορος του Ησυχαστηρίου, Γέροντος Δανιήλ του Κατουνακιώτου τον οποίον υπερβαλλόντως αγαπούσε, σεβόταν και επακριβώς τηρούσε τις υποθήκες του. Κύριο μέλημά του ήταν η έκδοσις των επιστολών, διατριβών και μελετών του Γέροντος Δανιήλ, που διασώζονται στο Ησυχαστήριο και αποτελούν μέγα πλούτο για την θεολογία, το μοναχισμό, την εκκλησιαστική ζωή, την προσευχή, την καθαίρεση της πλάνης και της αίρεσης και πολλών άλλων θεμάτων, εκ των οποίων αξιώθηκε να εκδώσει αρκετούς τόμους. Αγαπούσε τους πατέρες της συνοδείας ως τέκνα του πνευματικά και μοχθούσε για να τους αναδείξει καλούς και υπήκοους μοναχούς, αντάξιους της βαριάς πνευματικής κληρονομιάς του Γέροντος Δανιήλ.

Ήταν ακριβής τηρητής του μοναστικού προγράμματος, του ωραρίου των Ιερών ακολουθιών, της καθημερινής τέλεσης του μοναχικού κανόνος και της μελέτης, της απόλυτης σιωπής μετά το Απόδειπνο. Καθημερινό του εντρύφημα ήταν η Αγία Γραφή, ο Συναξαριστής, ο Ευεργετινός, η Φιλοκαλία και το Γεροντικό. Σ' αυτά έβρισκε ανεξάντλητο πλούτο νοημάτων, βιωμάτων, παραδείγματος μοναχικής ζωής και τα συνιστούσε σε όλους ως απλανείς οδηγούς προς σωτηρία.

Υπέμεινε πολλές ασθένειες και εγχειρήσεις και τα τελευταία έτη κινητικές δυσκολίες, δοξάζων πάντοτε το όνομα του Θεού, εσχάτως δε εδοκιμάσθη με σύντομον ασθένειαν, την οποίαν επέλεξε να διανύσει εντός του κελλίου του. Παρέδωσε ολοκληρωτικά τον εαυτό του στο θέλημα του Θεού και βλέποντας το τέλος να πλησιάζει ήταν τελείως ατάραχος και ειρηνικός, διδάσκων με τις λίγες δυνάμεις που του απέμειναν τα προς σωτηρίαν στους πατέρες. Δέχθηκε με πολλή ευγνωμοσύνη τις περιποιήσεις τους και έλεγε ότι όπως αυτοί διακόνησαν τους παλιούς γεροντάδες, έτσι έστειλε ο Θεός αγγέλους να τον υπηρετήσουν, ευχόμενος διαρκώς για την πνευματική προκοπή τους. Είχε παραδοθεί σε συνεχή προσευχή, εξαϋλωμένος, ήρεμος, ειρηνικός, χωρίς να παραπονεθεί καθόλου για πόνους παρόλο που υπέφερε, αξιώθηκε να διανύσει και το τελευταίο αυτό στάδιο μαρτυρικώς και να ευαρεστήσει μέχρι τέλους τον Χριστό για την αγάπη του οποίου επί εβδομήντα έτη προσκαρτερούσε εν υπομονή, ασκήσει και προσευχή και καρποφόρησε καρπόν πίστεως, ελπίδος και αγάπης.

Το τέλος του ήταν μακάριον, χριστιανικόν και οσιακόν, παρέδωσε το πνεύμα του εις τας χείρας του ηγαπημένου Κυρίου του εν πλήρει συνειδήσει, περιβαλλόμενος υπό των προσφιλών πνευματικών του τέκνων, κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, στις 18 Δεκεμβρίου, μνήμη του Αγίου Μοδέστου, ιδιαίτερου προστάτου του Ησυχαστηρίου. Εις το Άγιον Όρος έζησε ασκητικώς εβδομήκοντα έτη, διατηρών μέχρι τέλους άσβεστον την λαμπάδα και κατέλιπε τύπον αληθινού μοναχού, με τελείαν αυταπάρνησιν, ξενιτεϊάν, διάπυρον ζήλον μέχρι της Κοιμήσεώς του διά την μοναχικήν ζωήν, αγάπην προς τον Θεόν την Κυρίαν ημών

Θεοτόκον και τον πλησίον και προσήλωσιν εις την ορθόδοξον πίστιν. Είθε να έχουμε τον αγίαν ευχήν του!